

Dausul dalbelor brândușe Mioara Ardieleanu

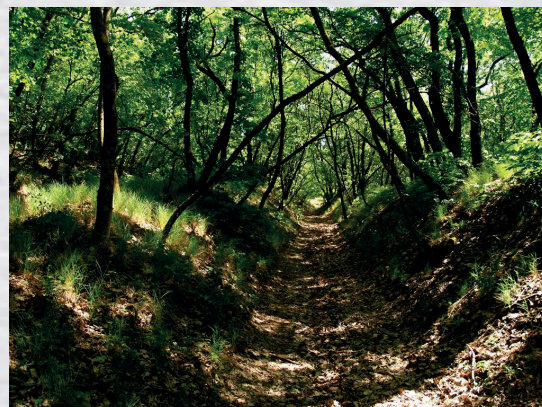
„Pădure, pădure nebună

...

*Voi rățăci fără țintă agale
Ca o frunză mânată de vânt pe potecile tale*

...

*În fiecare dimineată
Uneori ca o umbră, alteori ca o ceață
Ca o negură sau ca o brumă
Voi veni, voi veni, nu te mai tângui, pădure nebună”.*

Daria, o puștoaică cu ochii strălucind în vântoasele Dealului cu Drum, cu chitara pe poteci de Măcin, ne va însoți la coborâre în cunoscutul cântec de munte „Pădure nebună”, după ce străbătuserăm creasta dealului și priveliștea ne-a prins în tușele luminii. Câtă frumusețe, privind în zare, Pietrele Mariei, satul Greci, rezervația Chervant Priopcea, câmpuri verzi, stânci aride, pe lângă care răsărit-au flori mici, galbene, grăușor, de bună seamă.

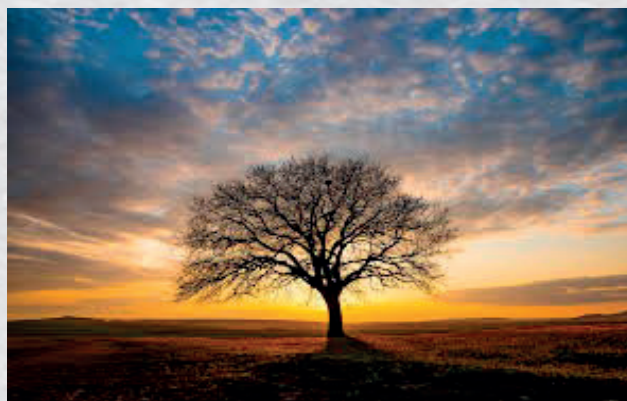
Porniți de dimineată către traseul Cozluk, limpezimea cerului ne va încălzi trupul cu razele soarelui, darnic de această dată.

De pe Bac aveam să admirăm podul suspendat, ce se înalță atât de iute pe cele două maluri ale Dunării, care la momentul finalizării lui va fi al treilea pod din Europa din punct de vedere al deschiderii centrale (1.120 metri) și al lungimii (1.974,30 metri). Vapoarele, macaralele, ca niște furnici în jurul stâlpilor de beton, ne vor copleși clipa prezentă cu mândrie, iar liniștea frumosului avea să se aștearnă peste chipurile noastre, la un sfârșit însoțit de februarie.

Mașina ne legăna ca într-un vis pe drumurile prăfuite ale localității Greci: ne îndreptam spre

copacul cunoscutului fotograf Mircea Bezergheanu, admirându-i corola aproape perfectă când te uital dintr-un anumit unghi.

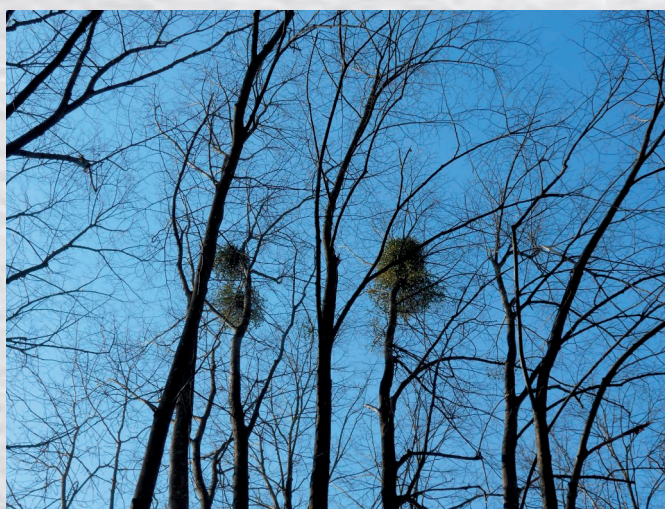
Într-o lume vibrând în lumină, cărări sfidând logica și privirea, Pietrele Mariei, surorile copacului, după cum spune M. Bezergheanu, acele trei coline scunde, cu vârfuri ascuțite pe creastă, ca ale unui dinozaur, te atrag în culori calde, degradeuri, în jocuri de lumini și umbre, izvorând parcă din poveștile locului: se spune că în această zonă ar fi trăit o dobrogeancă, Maria după nume, care „a refuzat să fie soția unui agă turc și nu a dorit să își schimbe religia, astfel că a fost sacrificată, într-o procesiune publică, pentru faptele sale de nesupunere”.¹

¹ <https://discoverdobrogea.ro/povestile-macinului-trasee-pitoresti-si-incarcare-de-istorie/>

Vom părăsi mașina trecând pe lângă stejarul lui George, a cărui imensitate te lasă fără suflare.

Pădurea ne aștepta cuminte. Privirea se încurca în primii ghiocei răsăriți în frunzișul des, între viorele, urzici și copacii împodobiți cu vâsc, tufe sferice, verzi și rămuroase, suspendate între cer și pământ, o plantă parazită sfidând tulpinile copacilor gazdă și de la care absoarbe apa și mineralele pe care copacul le extrage din pământ.

Dorul de ducă din primăvara asta ciudată, cu iz de război, avea să facă pace cu noi, luând-o pe o cărare nemarcată de la vechiul canton Cozluk. Un firicel de apă se strecura sfidător prin valea adâncă, iar rădăcinile dezgolite ale copacilor aveau să adăpostească gingașii ghiocei, care prin pădure aveau să alcătuiască un covor alb, stropit din loc în loc cu pete albastrui spre violet; viorelele, asemenea unor clopoței, ne vor îndrepta atenția spre ele, vorba lui Mihail Sadoveanu: „Un pâlc întins de viorele îmi trimise pe aripioara unei adieri mireasma lor gingașă”.

Ne vor răsări în cale și brebenei albi, mai rar chiar toporași, ba chiar lujeri tineri de bujori abia ivindu-se din frunzișul pădurii.

Urcușul greu, îngreunat de crengile rupte și căzute pe pantele ascendente și de frunzișul ce-ascundeau pietrele ascuțite ale muntelui, avea să se termine într-o poieniță plină ochi de brândușe albe, dalbe, cu dungi maro închis, faimoasele brândușe vârgate de stepă sau Șofrănel reticulat.

Ne vom odihni sufletul în izul de ghiocei și brândușe, în ritmul luminii și în șuieratul vântului.

Vorba lui Horațiu din „Ode”: „Trăiește clipa de azi și fii cât mai puțin încrezător în ziua de mâine”. („Carpe diem, quam minimum credula postero”), când spectrul războiului întunecă visurile, bucuria și iubirea de frumos.

Vom înota pe potecile Cozlukului, pe o scurtătură. Soarele, desenat din loc în loc pe copaci, ne îndrumă tăcut, dezvăluind pădurea încărcată de ghiocei, viorele și brândușe. Câte o zburătoare ne încânta urechile cu triluri măiestre. Ne vor vrăji, pe nevăzute, și nu vom simți chemarea Măcinului din noi, decât în orele astrale ale zilelor însoțite, cu adieri mistice, un dor imens țâșnind ca o rândunică spre înaltul culmilor hercinice.

Ne vom îndrepta spre Dealul cu Drum, unde cântul Dariei se-mpletește ca un măștișor cu vuietul vântului.

Vin norii în pâlcuri nesfârșite. Coborâm în ecoul strunelor de chitară, vibrând a bucurie și a neliniște pentru timpurile ce urmează. Dulce și amar, venindu-mi în minte pornind de la numele puștoaicei dobrogence, un îndemn: „Auzi, Darie? Să nu uiți... Să nu uiți, Darie...”, din „Descult”, de Zaharia Stancu.

